

ЖИТТЯ НАВКОЛО Л Ь О Н О К О М Б І Н А Т І В С Ь К О Ї

Уродженка Миколаївщини Раїса Яківна Ткач вже шістдесят років проживає у Рівному. Народилася вона у невеликому мальовничому селі Мала Мечетня, що простягнулось серед глибокого яру вздовж річки Мечетки, яка тече з півдня на північ і ділить село на дві частини. Саме там на березі річки в оточенні первісної природи і виросла дівчинка. Дитинство Раїси припало на важкі воєнні роки, що залишили болючий слід у душі дитини.

Батьки нашої героїні працювали в колгоспі та виховували трьох дітей: двох синів і доньку. У перший клас Раїса пішла тільки у 1946 році. Вчилася добре, особливо легко їй давалися математичні науки.

– У школі я мріяла стати вчителем, тому дуже старалася вчитися. Закінчивши десять класів, подала документи для вступу в Миколаївський педагогічний інститут. Та в ті роки, напевне як і нині, були дуже великі конкурси, і я не пройшла. Довелося повертатися в село, а там хочеш чи не хочеш у колгосп мушиш ходити, бо що в селі ще робити? – розповідає Раїса Яківна.

– Мені зовсім не хотілося закінчувати в селі навчання

в селі ще робити: – розповідає Раїса Яківна.

– Мені зовсім не хотілося залишатися в селі, марніла там, переживаючи тяжку розпуку. Напевно доля зглянулася на мене й послала мою подругу Людмилу на допомогу. Люда і я були хорошими подругами, згодом вона переїхала до своєї сестри у Рівне. Не пригадую, з якого приводу вона приїхала в село та зайшла побачитися зі мною. Глянула на мене та й говорить: «Рає, ти ж так добре вчилася, що ж це з тобою?!». Вона тоді забрала в мене атестат і, повернувшись у місто, подала мої документи у Рівненське технічне училище №4. Мене зарахували на навчання, оскільки оцінки були хороші. Тож незабаром я приїхала у Рівне. Проживши трохи у місті, я відчула, що наче заново народилася. Мені Рівне тоді запам'яталося маленьким чепурним містом, а там де нині Льонокомбінат стоїть, було чисте поле, – ділиться спогадами пані Раїса.

Обрала дівчина собі зовсім не жіночу професію, але чомусь цікаву для неї – слюсар-сантехнік.

– Коли в училище вступала, то собі думала, що то за професія така - маляр чи тинькар, що там знати і вчити? А ось водопровід прокласти, встановити раковину чи ванну – це мене зацікавило, бо в селі я цього не бачила і не знала. Навчання тривало два роки, після чого

я отримала одразу направлення на роботу в Рівненське будівельне управління – БУ-534, – розповідає наша героїня.

Перша робота Раїси Яківни була тісно пов'язана із Льонокомбінатом. Саме розпочиналося будівництво текстильного гіганта. Її бригада займалася прокладанням системи водопроводу та каналізації. Дівчина була здібна, тож незабаром стала бригадиром бригади дівчат-ізолювальників. Вони займалися гідроізоляцією водопроводу і каналізації, яка передбачала захист від проникнення вод (грунтових, поверхневих, технічних), а також від їх руйнівного впливу. Зокрема тут застосовують торкретування, металеві, клеєві, обмазувальні та інші покриття.

– В той же час познайомилася зі своїм майбутнім чоловіком Володимиром Івановичем. Він в той час теж працював у Рівненському будівельному управлінні. Тож

на роботі ми часто пересікалися, так і почали зустрічатися, а згодом одружилися. Із народженням сина змушена була залишити свою роботу і шукати більш легшу. Так працювала деякий час у дитячому садочку, а потім завідувачем гуртожитку, що розташований на вулиці Соборній. Де вже доробила до 1993 року і вийшла на пенсію. У 1990 році присвоєно звання «Ветеран праці». Крім роботи я брала активну участь у суспільному та політичному житті. Жодна комісія без мене не обходила. Також обрали мене депутатом у Рівненську обласну раду, але я вже була не в тому віці, тому відмовилася, – розповідає Раїса Яківна.

– Мій менший син Василь Володимирович - доктор біологічних наук. Вже 14 років проживає в США та працює в одному із тамтешніх університетів. Маю дорослого онука Максима. Незабаром чекаю їх в гості. А старший мій синочок Михайло загинув ще в молодому віці.

Чоловік пані Раїси певний час працював на Льонокомбінаті слюсарем у цеху вентиляції. Сім'я довгий час жила на Льонокомбінатівській вулиці, і майже всі подруги Раїси Яківни були працівницями Льонокомбінату. Тож для нашої героїні це місце стало рідним куточком.

– Льонокомбінат мені як рідний, моїми руками та руками моїх колег закладалися підвалини цього текстильного підприємства, на моїх очах він будувався та запустився. Там працював мій чоловік та багато знайомих. Боляче було дивитися, як занепадає підприємство. Радію тому, що його не спіткала доля багатьох інших заводів і підприємств, що працювали за Радянського союзу, а нині й сліду не лишилося. Добре, що в Рівному відновлюється текстильна галузь, молодь має роботу, а українці - недорогий якісний одяг, - говорить Раїса Яківна.

Зараз у пані Раїси багато вільного часу, тож вона дуже любить читати і не тільки пресу, а й художню літературу. Разом з чоловіком читають. Раніше і в'язала, і вишивала, нині вже зір не той, тож покинула те заняття.

Недавно пані Раїса відсвяткувала свій ювілей. Редакція тижневика «Льонокомбінат» та Громадська організація «Громадянський рух «Льонокомбінат» бажає ювілярці міцного здоров'я, щастя і благополуччя. Хай Вас підтримують та надихають рідні люди, минають негаразди та непорозуміння. Хай доля збагачує енергією, натхненням та радістю сьогодення.

